

A co divadlo a jazz?!

Divadelni-noviny.cz, 4.5.2018

Stává se, že v určité etapě se v jednotlivých druzích umění zvláště často objevuje některé z témat, která hrají jistou roli v rámci své doby. Historikové i teoretikové pak mohou zkoumat, jak které umění tento jev reflektuje.

Česká literatura a jazz

Ostravská univerzita vydala koncem loňského roku práci svého asistenta na katedře českého jazyka a literatury Radomila Nováka *Česká literatura jazzující (1918-1968)*. Autor zjišťuje, jak často se ve jmenované době v textech, básních, povídkách a románech Jaroslava Seiferta, Vítězslava Nezvala, Karla Konráda, Karla Schulze, Ivana Blatného, Josefa Kainara, Václava Hraběte, Jaromíra Hořce a Josefa Škvoreckého ozývá téma jazzu.

Radomil Novák: *Česká literatura jazzující*, Ostravská univerzita 2012

Fundovaná a bohatě dokumentovaná práce je psána jazykem literární vědy, který v komparatistických pracích musí překračovat hranice jednotlivých disciplín. Čtenářům a snad zčásti i autorům prací o tom druhu umění, který je osobně zajímavý, nemusí být tento jazyk vlastní. Podnětný je však počet autorových pohledů: Nejde tu jen o to, jak často a jakým způsobem se dané téma u daného autora objeví, ale především o to, zda něco z tvůrčích postupů a principů nového podnětu, třeba i v technice stavby, struktury nebo způsobu nazírání, proniká z inspirativního zdroje do jiných odvětví. V tomto smyslu může Novákova práce působit provokativně i pro autory, kteří píšou o jiných druzích umění. I ta sdílí aroma své doby a reflektují příchutě a podněty, které z dobové atmosféry přejímají. (více na: *Vznikla kniha o spojitosti českého jazzu a české literatury v letech 1918-1968*)

České divadlo jazzující

Spojení jazzu s divadlem patřilo u nás od dvacátých let k výrazným interdisciplinárním vazbám. Od E. F. Buriana, který sám jazz nejen zpíval, ale také ve svém divadle pořádal koncerty jazzových souborů, přes Osvobozené, u nichž takové spojení bylo hlavní osou jejich tvorby, až k éře malých scén, v nichž tato tendence vrcholila a dočkala se i přijetí Suchého Dobře placené procházky na scénu Národního divadla. Jako přímo symbolicky výrazný bod bych uvedl i hru Ludvíka Kundery *Totální kuropění*, jejíž inscenace roku 1962 přivedla i na scénu pražského Vinohradského divadla jazzový orchestr Gustava Broma, díky kterému se podařilo vyvolat v divácích intenzivní zážitek totálně nasazenecké protektorátní epochy.

Čteme-li další knížky publikované od roku 1968, kterými Radomil Novák svou ostravskou práci uzavřel, a pokračujeme-li jeho analytickou metodou, nevyhneme se zjištění, že naše literatura i nadále vnímá a reflektuje v atmosféře naší doby stopy, které v ní zanechal a stále ještě vytváří jazz.

A tak se u mě stále častěji vynořuje otázka: Proč podobný úkol zkoumat přejímání a pronikání podnětů mezi jazzem a divadlem nezaujal zatím žádného českého teatrologa? Budu se moc těšit, dočkám-li se nějaké podobné práce.

Zdroj: <http://www.divadelni-noviny.cz/a-co-divadlo-a-jazz>